

אל לקבל צדקה מהגויים, ושר גוי ששלח לקים לעניי גויים. רציתי לשאול: א. מה מעבדת פיוזקה למוסד לימודי או תקציב בה מיועדת לעניים או למלא חוסר), גם זו כנסת מקבלים מהם. ושאלתי, מה הגדר הנחשבת כנדבה?

שליט"א, וכתב תשובה בזה להתיר על פי חיים סימן כ"ב) עיין שם באורך. ועל כל ד לימודי וכדומה לית לן בה. וכן תרומה ע יוסף שם (עמוד ג"ז טור א בהערה). רק מזה כותרות בעיתונים ויהיה קיטרוג ח"ו

דברנו בבית הכנסת, ואחד המתפללים ביניהם בדואי ששובד אתו. האם אפשר

כולל, האם ניתן להמשיך לקבל ממנו? עת עצמם ואין הכסף נאסר.

בלעלי בתים בתוך בית כנסת. באחת המאלץ את הציבור לתרום, וזאת על ידי של כל אחד, ולחלק מן המתפללים אף במעט ולא היו כאלו שהעזו לא לתרום. ש כאן חשש נזל?

כן עוד, כי התורה אמרה "מאת כל איש מות בבית הכנסת לימים נוראים.

יות במזיד, אין צריך לתת לו צדקה. לפי ש אפשר לסמוך על זה ולא לתת להם? בר מאד בעוה"ר.

ולל?

הגיע, יתן משהו.

7654216@gmail.com

לע"נ רבי עובדיה בן לולו זצ"ל

בס"ד

פניני הפרשה

במדבר

עלון מס' 886

שנה י"ח התשע"ז

יו"ל ע"י הקרן לזכויו הרבים. נייד: 052-7654216
כתובת: רח' הרב רוזנבסקי 14/13 אשדוד. דוא"ל: 7654216@gmail.com

שלושת התנאים לזכייה בתורה

וידבר ה' אל משה במדבר סיני וגו' – איתא במדרש רבה (פרשה א' פסקה ז'): מכאן שנו חכמים בשלשה דברים ניתנה התורה – באש ובמים ובמדבר. באש מניין? 'יהר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו ה' באש' (שמות יט, יח). ובמים מניין? שנאמר 'גם שמים נטפו גם עבים נטפו מים. הרים נזלו מפני ה' זה סיני' (שופטים ה, ד). ובמדבר מניין? 'וידבר ה' אל משה במדבר' (במדבר א, א). ולמה ניתנה בני דברים הללו? אלא מה אלו הנם לכל באי העולם, כך דברי תורה חנם הם, שנאמר 'הוי כל צמא לכו למים' (ישעיה נה, א). דבר אחר: וידבר ה' אל משה במדבר סיני, אלא כל מי שאינו עושה עצמו כמדבר הפקר, אינו יכול לקנות את החכמה והתורה. לכך נאמר במדבר סיני. עד כאן דברי המדרש.

וצריך בירור, לשם מה היה הקב"ה צריך לעשות את שני הסימנים האחרים של אש ומים שהם נגד הטבע?

מבאר הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל בספרו "קול יהודה" כי להשגת התורה צריך שלשה דברים: אש – לימוד בחשק ובהתלהבות, מים – שיהיה עניו כמים שיורדים במדרון, ומדבר – שהכל דשין עליו. בלעדי קניינים מיוחדים אלו, לא ניתן לזכות לתורה.

מסופר על רבי אברהם יפהן זצ"ל ראש ישיבת נובהרדוק, שפעם אחת הגיע אליו אחד מקרוביו. הציג בפניו ראש הישיבה את תלמידיו המובחרים, וסיפר לו שלא בפניהם את מעלתם. זה על התמדתו, וזה על גאונותו. לבסוף סיפר על תלמיד אחד שלדעתו הוא המובהר מבין כולם, כי הוא "מבקש" (כלשון הפסוק "והיה כל מבקש ה'"). אותו תלמיד עלה ונתעלה, וזכה להיות מגדולי הדור, הלא הוא הגאון רבי יעקב קניבסקי (הסמ"פ) זצ"ל. וכל זה בזכות החשק וההשתוקקות שלו לדברי תורה.

עצה טובה	ראשון בקודש
כדי להרגיל את המשפחה לדון לכף זכות, מומלץ לספר להם בשלחן שבת סיפורים שתוכנם 'מוכיח' לכאורה שאין ל'נאשם' פלוני כל צידוק אפשרי, דלתי הזכויות כמו נעולות בפניו, ואז לשאול את בני המשפחה איזה לימוד זכות הם יכולים בכל זאת למצוא עליו... (ע"פ "טובך ביבעו").	המאמר הראשון של מרן הגר"מ מאזוז שליט"א בירחון "אור תורה" המאמר על הצד"י המקורי שהתפרסם בירחון "אור-תורה" (תמוז התשל"ב סי' ט"ו), הכולל 12 הוכחות שהביטוי מסד"י במקום צד"י בטעות יסודו. המאמר עורר גלים בשעתו, ורבים תיקנו בעקבותיו את היגויים בתפלה.

מגיד דבריו / פנינה מתורתו של הגאון רבי בוגיד סעדון זצ"ל

"מצות התוכחת לזכות הרבים, היא רבה וגדולה עד מאוד, וכמ"ש הכתוב "ומצדיקי הרבים ככוכבים" וגו' שאין קץ לזכותם. ואמרו "משה זכה וזיכה את ישראל, זכות הרבים תלוי בו". אבל מי שאינו שם לבו לדאוג על חברו או על הכלל, להחזיר מה שביכולתו להחזיר, או לתקן מה שביכולתו לתקן, שלא יבואו לידי תקלה, מלבד כי איבד טובה הרבה שכה מגיע לו מזכות הרבים, וגם ביטל מצות עשה דאורייתא של הוכח תוכיח את עמיתך, עוד בה יגיע לו גם כן עונש אם יוכל למחות ואינו מוחה...".
(מגיד חדשות" ח"ז עמ' קפ"ח)

ויספרו לבניהם / ספור לשלחן השבת

זכות תפלה פשוטה

מסורת יהודית והקפידה על הדלקת נרות שבת. בשעת הדלקת הנרות, היתה מתפללת על בניה שיהיו מוצלחים כמו... בן גוריון, האיש שהיה מוערך על ידי בעלה.

בתקופת קום המדינה, כיהן כשר החינוך מר זלמן ארן, שהיה ממקורביו ומעריציו של ראש הממשלה דאז.

עתה, מששמעה כי בן גוריון מתפעל כל כך מהחזון איש, חשבה לעצמה "אם כך, הרי שהחזון איש יותר מוצלח מבן גוריון. אתפלל איפוא שיהיו בניי כמו החזון איש!". אמרה וכך עשתה, ומאותה שבת התפללה מעומק ליבה שיהיו בניה כמו החזון איש.

ביום שני א' בחשון תשי"ג, התקיימה פגישתו הידועה של ראש הממשלה עם החזון איש בעניין גיוס בנות. המפגש הותיר רושם כביר על בן גוריון שהתפעל עמוקות מאישיותו של החזון איש, וכששב מהפגישה שח לחברו הטוב זלמן ארן את התפעמותו מגדולתו של החזון איש, וציין בכנות כי ראה בו דמות בעלת שיעור קומה והנהגה מיוחדת.

תפלוטיה פעלו את פעולתן, ולאחר שנים רבות, נכדה ששמו ר' ברוך היימן, שב בתשובה שלמה, והינו כיום אברך מן המניין אשר משיב רבים מעוון.

שמע זאת שר החינוך, וכששב לביתו, שיתף את אשתו בדברים. אשת השר, למרות שלא היתה שומרת מצוות, שמרה על כמה סממנים של

☺ זה לא חוק! ☺

מעשה בסוחר שהיה עליו להגיע ליריד בעיר הגדולה. ניגש אליו עגלון אחד והציע את שירותו. מאחר שההגעה בזמן היתה חשובה לו במיוחד, התנה את הסוחר את התשלום לנסיעה רק באם יספיק להביא בזמן המדויק בלי שום איחור, ואם לא יספיק להגיע בזמן, גם אם יהיו תקלות בלתי צפויות – לא ישלם לו פרוטה בשכרו. העגלון הסכים לעסקה, והם יצאו לדרך.

היה זה בחודש טבת, השלג נערם בדרכים, אופני העגלה נשברו, ואחרי עיכובים רבים הגיעו סוף סוף למהון הפצם. מתי? יומיים לאחר סיום היריד...

בשפתיים קפוצות פנה הסוחר לעגלון והודיע: "אינני משלם שכרד!". קפץ העגלון ממקומו בכעס, ובין השניים התפתח דין ודברים, עד שלבסוף ניגשו לרב העיר שיפסוק ביניהם.

פנה הרב אל העגלון ובירר: "האם נכון הדבר שהסוחר התנה את התנאי מראש?". בפנים התומות השיב העגלון בחיוב.

"התנאי שהציב היה שאפילו אם יהיו אילוצים ותקלות ואונס, הוא פטור מלשלם?". שוב השיב העגלון בחיוב. "אם זה היה ההסכם, על פי דין-תורה הוא אינו חייב לשלם לך!" פסק הרב.

העגלון שעם הארץ היה ניסה מזוית אחרת. "באיזה חודש ניתנה התורה?" שאל. ענה לו הרב: "בחודש סיון, למה?".

"נו בטח", ניתר העגלון בתרועת נצחון, "התורה ניתנה בקיץ, לכן הדין עם הסוחר, אך אם התורה היתה ניתנת בתקופת החורף, בטבת, כשהשלגים נערמים בדרכים והעיכובים מרובים, בודאי היה הדין אחרת..."

☺ חוק חוק אפס... ☺

איזולת היא לחשוב שהתורה תשתנה בזמן מן הזמנים – לעולם התורה לא תהא מוחלפת!

זאת

(") – הנה מניין זה לא נעשה מחמת מיתה שבא להשרות שכינתו עליהם כמו שפירשתי תיבות שדי, לרמזו ששם ה' היה ביניהם

בדיה חן

תורה!

ר יום ראשון של פסח שבו השגנו חירות, אנו מיד מכינים עצמנו לחירות הנשמה, צריך הכנה גדולה, ולכן מליל שני של פסח מתחילים בספירת העומר שבעה שבועות ספירת שבעה נקיים של הכלה, ובגמר ה נקיים, בא חג שבועות אשר בו באו עם אל הכלה הכלולה בכרית הנישואין עם מלך המלכים הקב"ה ישתבח שמו לעד.

זה מובן ענין הקרבנות. בחג הפסח שהשגנו חירות הגוף, מקריבים מאכל בהמה, אבל שסופרים חמישים יום ומגיע חג מתן תורה שהשגנו חירות שלימה והגענו למדרגת האדם, אנו מקריבים ממאכל אדם, להורות שעל התורה השגנו חירות של בני אדם ולא חירות בהמות.

בבריאה מתבטא ענין זה בצורה נפלאה. יש ניסן שבו חל חג הפסח, אנו מברכין ת האילנות שהתחילו להוציא פרחים שאינם התחלה ולא התכלית, ואילו בחודש סיון, חג השבועות, יגמר בישול הפרי ויגיע ליתו. חירות הגוף שהשגנו בחג הפסח אינה התחלה בעלמא, והתכלית והגמר אינם אלא השבועות, חג התורה.

ר עלה מורנו רבי חויתה הכהן לחונן את תה של ארץ הקודש בשנת התשי"ד, היה זה א אחדות אחר השואה והקמת מדינת ישראל. רה ברחוב הכללי היתה כי כל לאומיות עמנו ת מכך שיש לנו מדינה וצבא וכו', ובלעדי א היה לנו קיום על פני האדמה. רבי חויתה י ממחשבה זו ופעל לשרש דעה זו. אפילו ר אנשי ממשל חופשיים היו פוקדים את ו, היה מדבר איתם על כך שחירות עם אל ולאומיותו אינה נובעת אלא מכח תורתו, אומתינו אומה אלא בתורתיה".